

стоїть в зв'язі з денунціяцією, якої допустився був тодішній ученик Семенов супротив своїх товаришів і в наслідок котрої прогнано їх з гімназії.

Що-до 2. точки обжалованя мусимо відкликати ся до статі «Руслана», щоби вказати, що акт обжалованя підсуває нам висказ, якого ми зовсім не ужили. Коли в акті обжалованя говорить ся, наче то о. Семенов «utrzymował stosunek miłosny», то в інкримінованій статі стоїть виразно, що «Семенов залюбив ся в дівчині, де стояв на станції, що не остало відтак без наслідків...» В тій заміні є велика різниця, бо коли під наслідками «любовних відносин» розуміє ся звичайно, дати життя новому сотворіню, то під наслідками студентського закохання можна розуміти лише злу ноту з обичаїв або луху клясу. Що такі наслідки дійсно були, що Семенов одержав злу ноту з обичаїв і що его пхали більше з ласки і милосердя з кляси до кляси, бо він вже був старший літами і ему грозила трилітна військова служба — се також посвідчать его товариші.

Що-до слів «хампецтво» і «кацапска натура» пояснимо тільки, що кацапство уважає ся у нас як брак характеру так під зглядом народним, як і моральним, та як олицетворене византійської перфідії, яка дозволяє бути після потреби: Русином чи Москалем, підлещувати ся Полякам і славословити всевладну Матушку, удавати ревного католика і зітхати за православною бородою.

Остає ще 4. точка обжалованя о мальверзації в семинаричкій касі на суму коло 300 К. Чи є гроші пішли на миделка і перфуми, чи на які інші личні потреби о. Семенова, чи він маніпулював харчем для хорих, чи ватою інфірмарскою, чи ліками, се акцесорія другорядні. Коли головний факт є правдивий: спроневерене суми чи товарів на 300 корон, — то і одва або і кілька попередно згаданих надужити, які довели до сего недобору в касі, мусіли мати місце.

Мальверзації о. Семенова в семинаричкій інфірмарскій касі були ноторично звісним фактом між семинаричкими товаришами і на сю обставину могли би ми покликати на свідків всіх товаришів о. Семенова.

Товариська ексклюзія і зірване зносин з о. Семеновом є також незбитим доказом лихої опії, яку товариші мали про него взагалі, а спеціально з причини сповнених мальверзацій а всі ті обставини потвердять покликані мною свідки.

Сумної слави сей процес дав нагоду знаменитому оборонцеві др. Костеві Левичковому розвинути цілий засіб правничої ерудиції. Характеристичним було також, що о. Семенова заступав в его присутності... жид, др. Беріш. Загальне вражінє випало так некорисно для о. Семенова, що здавало ся часами, немов він сам сидить на лаві обжалованого. В тім згляді ми зовсім криті, бо процесу собі не бажали, а навіть остерігали обжалованого, оголосивши заздалегідь факсіміль документу, який находив ся в наших руках. Аби запобігти соблазнам, для поваги сьвященства духовна власть повинна не допускати до такого процесовичівства.

Колиб в Станиславові була голова епархії, або хотяй не така кацапско-фаміліянтска консистория, то і без суду було би вже достаточо матеріялу, щоби о. Семенову обтяти пелеринку, посадити его на реколекції, а відтак післати у якийсь темний закуток гуцулії. Се єдине і справедливе розв'язанє семенівського питання. Могли о. Базюка, через его денунціяцію, поза плечі перенести з Відня до Підмихайля, а о. Курняка через одну ніч перекинути з родиною з Коломиї, де его загально шановано і люблено, на якусь голодівку — то чомуж о. Семенов після тільки скандалів не може усунути ся між гуцулію, де его вчинки бодай не стануть викликувати всенародного згіршеня.

Бо що о. Семенов не поправить ся, — на се доказом ціле его житє. Як-раз до судового будинку, підчас розправи, ми одержали спорий пакет з Відня з протоколярно зібраними зізнаннями п. Захарія Шквири, віденьського дяка і п. Василя Локотя, робітника, у яких перший заперчує, немов то ним подане «спростованє» в «Галичаніні» про позичку квоти 700 К, свою жінку

і аферу в церкві, а другий стверджує правдивість залицянок о. Семенова до одної жінки, як се була подала соціалістична «Воля».

Оголошувати ті акти не хочемо, а тим менше передавати до ужитку соціалістам. Однакж коли на соблазн цілого краю «фамелія станиславівських галапасів» справді поважить ся скомпромітованого в такий спосіб о. Семенова фаворизувати на пароха в столиці Покутя — не нашою виною буде, коли розвине ся нова семенівска афера.

В чім лежить народна сила ?

Незавидима доля і судьба такого народа, котрий не спроміг витворити у себе свого питомого промислу та індустрії, ані не розвивув торговлі внутрішньої, та не дав тій торговлі своєї національної маркі. Такий нарід хочби числив мільони, приговорений тільки на вегетацію та на визиск через інші на висшій степені культури стоячі племена, з таким народом ніхто не числять єя, такий нарід хотяй видасть з себе інтелігентну верству, часть тойже ради хліба тоне і скріпляє собою інтелігентну верству чужого племена. Племінну силу в розвою культурности зрозуміли народи, почавши від старинних Вавилонців, Фенікіян, Єгиптян, Греків та Римлян аж до нинішних Англичан, Німців та інших культурних народів Європи, а в послідних часах зрозуміли вагу культури на далекім сході і Японці.

Історія всіх народів поучає, що кристалізувались лишень там сильні політично-державні організми, де процвітав добробит, а в парі з добробитом розвивались науки і штуки. Не так же легко приходить поневолити сусідам якусь просвітну, багату і трудолюбиву націю, як підбити темне, бідне і на партії розбите племя.

Історичне житє нашого народа сягає понад 1000 літ і як пок. архикнязь Рудольф підчас свого побуту у Львові сам признав, що ми: «ein altes Kulturvolk». Однак минуло десять соток літ нашого історичного житя, але ми не успіли культурно розвинути ся. — Ми днесь без промислу, індустрії, торговлі, без фінансових інституцій, а обмежені майже виключно на дрібних загонах на одно рільництво, на котрім ми рівнож не зробили поступу. — Прадідна наша земля убуває нам щоденно з під ніг, переходячи в чужі руки, наш національний і так слабкий організм ослабляєє ще більше через масову еміграцію за океан, а ми, заломлюючи руки з розпуки, стоїмо безрадно та спихаємо вину наших злиднів на обставини чужих нам неприхильних людей. Чи се запобіжить нашій національній нужді? Ми боїмо ся подумати над тим, що нинішнє наше незавидне положенє є лише наслідком нашої байдужности давніших і теперішних часів. Нині без рівнобіжної позитивної праці на всіх полях нашого культурного житя не допоможуть нам нічого єрем'яди і розпука, не поверне до нас назад даром то, що видерли нам сусіди, збогатившись коштом нашим.

В історії нема слідів, щоби культурно більше розвинений і засібніший нарід допоміг біднійшій від себе, хотя би навіть спорідненій з собою нації, двигнутись з одної лише сентиментальности. За тоє історія нас поучає, що народи, котри нині культурно так високо стоять, прийшли до тої культури власною своєю силою, силою своєї неумомимої ошадности, праці і рухливости, силою сполученя, силою торговлі і промислу, без котрого в нинішних часах ніяка нація не буде богата, не буде сильна, і кожда хотяйби найлучша воля і найпатріотичнійший порив мусить розбити ся, если їм забракне сили матеріяльної. «Pomóż się, gdy będą głodni» — такі дали ся чути голоси підчас сецесії нашої молодіжи. Чи се не зневага для цілого народа? Культурна праця на всіх полях повинна бути відповідю та такою зневагою; ся зневага повинна нас отрясти з нашої байдужности і оспалости; ся зневага повинна нас завести в один ряд до праці на цілій лінії, до праці свій до свого. — Такими гадками був я занятий, коли в часі їзди залізницею з Кракова, на одній з стаций сів до того самого вагону, де я був, один з чеських промисловців, з котрим пізнав ся я еще перед роками стоячи в гарнізоні в Чехах. Треба знати, що мій зна-

комий горячий чеський патріот, високо просвічений, з університетским образованием, не шукав він урядничої кар'єри, що в Чехах не рідкість, але вступив на поле промислово-фабричне. Будучи часто в Галичині, мав він нагоду пізнати культурне положенє нашого народа і его поміченя на мій погляд — є дуже влучні. — Чехи і Русини, сказав він, пішли зовсім відмінними дорогами для достиженя і скрісталізованя своїх національно-культурних ідеалів. Маленький свого часу кружок Чехів не більший від кружка сучасних діячів на Галичкій Русі, опер свою культурну роботу на широких верствах сільського народа, стараючись рівнобіжно здобути для своєї культурної праці місточка і міста, в котрих з цілою силою процвітала тоді германізація. Натомість Русини посьвятили свою діяльність майже виключно тільки для одної верстви єврейської, т. є на сільській нарід, полишивши міщанство без найменшої опіки. Русини допустились непростимого народного гріху, що через свою байдужність випустили з своїх рук місточка і міста, а не старались здобути їх для себе з подвожною силою. Се там більший гріх народний, що днесь ще є в рускій часті Галичини міста і місточка, в котрих рускій елемент, міщанський і рукодільничий не заувер ще цілком, але потребує для себе иншої національно-культурної поживи, як сільський люд. Звісно, що міста і місточка в розвою кожної нації відграють дуже важну ролю національних фортив; є національними розсадниками народної культури. Ми Чехи завдячуємо цілий наш народний прогрес в переважній часті лиш містам. Ческа поезія і повість, ческа штука, котра нині двигнулася до європейского значіня, розвивалась в міру того, як здобували ми позиції по містах і кріпшала народна сьвідомість у всіх верствах чеської нації. З міського дрібного чеського промислу і рукодільництва витворилась згодом чеська фабрична індустрія, з дрібних чеських крамниць повстала велика торговля з чесько-народною маркою, з дрібних чеських кас позичкових повстали великі чеські інституції фінансові, котрі обертають днесь великими мільонами. При помочи отже здобутих нами для національного організму міст і знаціоналізованя торговлі і промислу, відзискали ми назад нашу більшу посілість, повернули до нас назад наші історичні аристократичні роди, котрих імена тісно звязані з чеською історією давнійших часів. Днесь дивити ся кожний Чех з гордостю на Градшин, чеську Академію наук, чеський університет, Narodny Divadlo, днесь реве чеський лев о чеське державне право, а голос его чути по цілому сьвіту.

З жаром говорив мій товариш подорожи. На его лиці красувалась гордість народна, але наша розмова, на жаль закінчилась, бо ми приїхали на стацию, на котрій він попрощав ся зі мною.

Полішившись сам в вагоні, попав я в задуму, бо самі гадки насувались, щоби над ними глибоше застановитись. А чи не було над чим? Чехи і Русини майже рівночасно забрались до національно-культурної роботи. Там реве днесь гордо чеський лев о державне право, а у нас? Сумна руска пісонька, як колись, так і тепер колине ся з леготом вітру по тих наших прарідних землях, о котрих в старину говорилося, що то країна, в якій пливе мід і молоко; голос недолі і розпуки підносить ся чим-раз грізнійше, а ему вторує прокляте на лиху долю, прокляте десятк тисяч нещасливців, що арневолені в нужди покидати свою слезами і кровю прадідів скроплену землю, та шукати свого щастя за — океаном! Чи то результат нашої культурної роботи? Чи нема на то ради, щоби ми могли жити, як живуть інші культурні народи? В чім же лежить народна сила, котра яко така, дає народови спромозу двигнутись вперед на всіх полях его культурного житя? На се коротка відповідь: Солідарність і карність народна при провідній гадці, старатись витворити спільними силами як найбільше засобних одиниць, бо чим більше буде сьвідомих одиниць засібних, тим скорше піднесе ся загальний добробит меж нами, а в парі з ним процвіте руске псьменьство і руска наука та штука.

Чи сих кілька слів моїх буде мати яке практичне значінє? Сего не знаю, а знаю лишень то, що нам через X літ набалакали тільки

про те, що ми старий, культурний нарід, а се вистарчить многим для жолудка і ума. Наш ремісник Русин, нехай буде ремісником, але я піду до чужого, бо на що він має збогачуватись моїм коштом? Наша «Народна Торговля», чи там сільська крамниця, нехай буде собі торгівлею, але я і далше піду до Іцка; наші адвокати і нотарі нехай собі здорові будуть і пишуть репліки кому иншому, а мені напише Гольдгамер. Наш «Дністер» нехай пливе собі щасливо в Черне море, а я піду асекуроватись до «Дунаю». Наші фінансові інституції хочби виказали в своїх справозданнях як найкрасні результати своєї чинности і щедро жертвували з своїх зисків на рускі публичні цілі, то я таки занесу свої ошадности там, де навіть округли з стола не спадають Русинам. Ми Русини в Галичині старий культурний нарід — о 3½ мільона дум, а перевести се число по 5 голов дає нам 700.000 родин. Если кожда родина дасть річно в чужих торгівлях і на торгах пересічно лише 20 корон заробити — то се робить 700.000 рази по 20 — 14.000.000 корон, словно чотирнайцять мільонів корон річно, котрі тобі, бідний Русине, ніколи не повернуть до твоєї кишені.

Такі гадки снувались в моїй голові і їм не було ні кінця ні міри, якби не кондуктор, котрий, авізуючи кінцеву стацию, закликав в колишній столиці руского князя Льва грімким голосом: *Lwów!*

*Іван Бачинський,
касир «Дністра».*

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В середу: руско-кат. Митрофана, Софії; рим.-кат. Адольфа. — В четвер: руско-кат. Доротея, Маркіяна; рим.-кат. Марка і Маркиліна.

— **Тарасово свято.** В неділю вечером святкували концертом пам'ять Тараса Шевченка ті круги львівських Русинів, яких організація належить до найтяжчих а заравно найбільше пекучих задач нашого народа. Бесіда ту про Русинки-служниці, яких тисячі задля невідрадних відносин марнує ся у Львові для нашого народа. Організацією слуг заняв ся перед роком велима діяльний «Кружок українських дівчат», якою головою є п-на Дарія Шухевичівна, і заснував для слуг школу, в якій учено читати і писати. До школи учащало около 50 служниць. Ся як раз школа брала головну участь в концерті. В програму концерту ввійшли дві гарні патріотичні промови: учительки п-ни Тишинської і д-ра Загайкевича. Оркестра «Рускої ремісничої Бурси» відіграла удачно три композиції. Хор зложений з 20-ти слуг, в народних строях, відспівав поправно: «Молитву» Кониського-Лисенка, «Де Дніпро наш» Масляка-Вербичкого і дві народні пісні «Туга за родиною» і «Журба». Де клямували три служниці: Катерина Дідух, Параня Півень і мала дівчина Галюня Милкуш. Всі точки програми нагороджувано френетичними оплесками, а на окреме признане заслугоє трета декламаторка, яка з повною природністю віддала Шевченкову «Сирітку». На закінчене відограно удачно 1-актову комедію «Запоморочена», в якій представлено картину з життя служниць, що в місті пропадає для свого народа, а опісля повертає ся до своїх. Загалом концерт випав світло, а публіки була повна зала «Звізди» найбільше з тих кругів, для яких концерт був призначений. Зазначуючи з признанем велику заслугу «Кружка українських дівчат» в розбуджуваню патріотичного духа в найширших кругах рускої громади у Львові, желаємо «Кружкові» витривалости в тяжкій праці і богатих успіхів. Сподіємо ся, що небавом такий концерт відбуде ся також на Жовківськім передмістю.

— **Союз співачких товариств.** Комітет основателів «Союза співачких і музичних товариств» зложений з пп.: проф. Волод. Шухевича, адв. д-ра Стефана Федака, проф. Яросл. Вітошинського, авск. Олек. Бережницького, інж. Романа Гайвчака і проф. Стан. Людкевича, оголошує отсе відозву:

В виконаню ухвали і порученя першого зїзду «Боянів» уложили ми устав товариства «Союз співачких і музичних товариств», який затвердило ц. к. намісництво розпорядженем своїм з 2/5 с. р. д. ч. 53080.

З огляду на наші культурні потреби, які були предметом нарад повисшого зїзду, оказує ся як найскорше введене в житє «Союза» особливо під теперішню хвилю, в рік ювілея Миколи Лисенка, справою пекучою, бо з нею вяже ся обовязок звеличати імя і заслуги єго не тільки спільним великим концертом в сполучі, але і по усіх закутках нашого краю, аби тим підне-

сти вагу сего обходу до значія великого все-народного свята.

Щоби однак дїняти того, треба нам зібратись чим скорше так для уконституованя товариства, як і того, аби порадитись над способом святкованя ювілею. В тій цілі відзиваємо ся передовсім до наших співачких товариств, відтак до усіх співолобних Русинів і до загалу нашої суспільности, щоби зволити приступити в члени нового товариства, та тим морально і матеріально підперли цілі єго: «Сполучене руских як співачких так і музичних товариств, поверх того плекане вокальної, як свічкої так церковної музики».

Средствами до осягненя повисшої цілі суть: 1) моральне і матеріальне підпомагане вже існуючих а поверх того закладає нових співачких і музичних товариств і кружків; 2) основане і ведене музичної школи; 3) уряджуване співачких і музичних зїздів, спільних прилюдних продукцій і відчитів; 4) удержуване музичної бібліотеки; 5) розписуване конкурсів на найліпші як вокальні так інструментальні твори і преміюване їх; 6) видане часописи, посвяченої співови, музиці і справам товариств співачких і музичних; як також справам «Союза» тих товариств.

Членами «Союза» можуть бути ті, що зложать 5 К вступного і річні вкладки, котрих високість означать загальні збори. За те мають члени слїдуючі права: 1) брати участь в загальних зборах з голосом рішачим; 2) активного і пасивного вибору; 3) безплатного вступу на всі продукції товариства; 4) отримувати безплатно часопис видавану товариством; 5) отримувати по ціні коштів видавництва «Союза», яких скількість означує особний регулямін; вглядати в рахунки товариства; 7) предклатати на письмі свої внески, які виділ мусить порішити.

В пересвідченю, що ніяке з наших співачких і музичних товариств, ніхто із співолобних Русинів не відкаже своєї участі в праці над добром товариства, запрошуємо їх отсим на перші загальні збори «Союза», що відбудуть ся дня 28. с. м. (н. ст.) о год. 4-ій попудни в компаті «Рускої Бесіди» у Львові, Ринок ч. 10 і поверз в слїдуючим порядком нарад: 1. Отворене зборів. 2. Справоздане з дотеперішньої діяльности «Союза». 3. Вибір виділу. 4. Внески основателів в справі ювілейного обходу. 5. Внески членів. У Львові дня 10. червня 1903.

— **3 Тернополя** пишуть нам: Польська «офярносць» на всякі цілі «народове» і «кощельне» любить заламатись руским грошем. Тож не диво, що цілі армії прошаків ваходять на Русь, та виносять відси руский грїш на будову «пляцувек», то є кощюлькі. Та видко сего їм ще за мало. Руский нарід вже провидів — тож польским прошакам не так вже оплачує ся їх хід та труд, як то бувало давними часами. Їм в номіч приходять тепер ц. к. власти — та не лише, що в своїх касах уставляють пушки, в які від сторін збирають гроші, але прямо ріжними «окулярниками» добирають ся до кишеней Русинів урядників. От в сїх днях краєва дирекция скарбу розіслала до всіх ц. к. старостів і всіх їй підчинених урядів розпоряджене з 46 1903. ч. 2589 рг. котрим наказує, щоби всі урядники складали датки на будову костела св. Елисавети у Львові. Датки можуть бути або одноразові (розумієсь значнійші) або кождей має зобовязатись складати місячно певний даток аж до укінченя будови, с. є около пять літ! Ц. к. Дирекция скарбу накладає видко не лише ц. к. податки — але і «податки народове».

— **Вибори до повітової ради у Львові** з групи сільських громад відбували ся вчера цілий день і цілу ніч. При голосованю на 12 кандидатів одержало більшість голосів лише чотирох, які находили ся на всіх листах, а іменно: Кречковский Петро, вїйт з Пісків; Малачинський Франц, вїйт з Зимної-Води; Шеремета Михайло, господар з Мосток; Кернога Дмитро, вїйт з Підберезець. Послїдні два були передше членами повітової ради. — При другім голосованю, яке почало ся о 9. год. в ночи, знова розбили ся голоси, тому приступлено до тїснійшого голосованя нині до свїта о 2. годині.

При тїснійших виборах перейшли: Іван Балтарович, вїйт з Яричова старого; о. Билинкевич Аїталь, парох зі Знесїня; Чижкевич Гринько з Хрусна старого; Губер Яков з Фалькенштайну; Короляк Іван з Черкас; Склєпінський Михайло з Замарстинова; Смолянський Іван з Зубри і Трачевский Витовт, краєвий учитель рільництва. Русинів вибрано 7 — але таких, що були на лістї ради повітової. Руска ліста остала в меншости.

— **Пишіть метрики по руски!** Святяцєники гусятинського деканата, на соборчику в Гусятині ухвалили солідарно писати від тепер метрики по руски. *Vivant sequentes!*

— **Цісар санкціонував** ухвалений галицким соймом закон в справі прилученя громади Залубиці до міста Нового Санча.

— **О два дні скорше**, як було оголошено, відбуло ся вінчанє б. намісника гр. Пінїнського з бар. Гороховою. Вінчаня довершив сам архієп. Більчевский в своїй приватній каплиці в неді-

лю о 11. год., почім новоженці виїхали в по-слібну подорож до Відня.

— **Дикий злочин.** Сеї ночи зарізали якісь злочинці богату вдову Амалію Оранж, 76-літню старушку і єї служницю Рифку Шпіннер, які мешкали при ул. Коєщюшка ч. 5 у Львові. Убійство сповнено задля рабунку, бо п-ї Оранж знаво яко богату владительку посїлостий Злочин замічено рано. Голови убитих ледви держали ся решти тіла, з такою заїлою дикостію злочинці перетяли шиї обох женщин. В хаті порозмітувано папера, льоси зі скринь, шуфляд і каси вертгаймівської. Злочинці м.буть украли 2.000 К і 3 книжочки каси щадничої на 7.000 К. Доси арештовано кілька підозріних осіб, а межи ними сторожа тої каменіці.

— **Надужитя.** Kurjer lwowski замістив телеграму з Нового Торга отсега змісту: «Страшні надужитя сповнено при викупні ґрунтів. Вїїтїв перекуплено, докази в руках. Сотки свідків. Гроші для вїїтїв за поміч у викупні ґрунтів зложив Ліберман у нотаря Струшкевича. Свідки присягнуть. Нотар з Йорданові приказав увязнити повновласника владителя ґрунтів при викупованю». (Слїдують підписи).

— **За підполковником-авдитором Гекайлом**, який пропав зі Львова, видав суд краєвої оборони в Граду стежний лист в наслідок надужитя урядової власти.

— **3 судоюї салі.** Процес проти б. секретаря Бобрєцкого староства, Вечорка і тов. скінчить ся мабуть нині. В суботу покінчено доказове поступованє і уложено питання. Судиям присяжним поставлено 136 питань головних, з яких 121 відносить ся до Вечорка.

— **Нові залїзничі в Галичині.** Оноді зїбрала ся у Львові на нараду краєва рада залїзнича, де краєвий виділ предложив звїт з дотеперішньої акцій на поля попираня будови льокальних залїзничих. Отсе подаємо деякі подробиці з того звїту: Залїзниця Піла-Яворжно буде укінчена в липни с. р. Далше будують ся залїзничі лінії Пшеворск-Бахїр-Дніїв і Н. Торг-Суха Гора, з котрих послїдна становить саме полученє Галичини з Угорщиною і буде покінчена в 1904 р. До ухвалених соймом належать залїзничі шляхи: 1) Тернопіль-Збараж, на котру правительство згодило ся дати 1.635.000 К, а решту 855.000 К має покрити край і інтересенти. 2) Борислав-Трускавець-Стебник. Правительство покриває половину коштів. 3) Янів-Яворів. Будова сего шляху відбуває ся і має покінчити ся ще сего року. 4) Тарнів-Щуцін. Після пропозиції краєвого виділу правительство на ту лінію мало би дати 1.200.000 К, край 1.700.000 К, а інтересенти 500.000 К. 5) Львів-Підгайці. Правительство згодило ся дати на будову сеї лінії 12.000.000 К, а прочю часть коштів 3.500.000 К мають покрити край та інтересенти, іменно в тій пропорції, що край заплатить 1.500.000 К, а інтересенти 2.000.000 К. Будова розпочнєсь вже в осени с. р. Поки-що ведуть ся переговори що-до місця у Львові, звідки ся лінія має виходити. Далше провктювані є залїзничі шляхи: Львів-Камінка стр.-Стоянїв. Довгота лінії виносить 82 км., а загальні кошти будови виносять 7.940.000 К. 2) Золочів-Сасів. Довгота лінії винесе 147 км., а кошти поки-що докладно неозначені, обчислені менше більше на 1.400.000 К. 3) Станіславів-Богородчани-Пороги. Довгота 53 км., а кошти будови 2.500.000 К. Окрім повисших залїзничих проєктів зголошено о краєвїм виділі також проєкт зубчастой залїзничі Заковане-Свинниця.

— **Глухо-їмий перед судом.** В Кракові почала ся вчера судова розправа проти глухо-німого Августа Таборського, обжалованого о злочин публичного насильства. По відчитаню акту обжалованя спеціалїст поясняв знаками обжалованю, о що розходить ся, а глухо-їмий відповідав тим самим способом.

— **Сарафов отроєний.** Провідник македонських повстанців Борис Сарафов — як доносять з Атин — погіб оноді разом з кількома товаришами, отроєний православним попом. Була се мєсть попа, якому Сарафов хотїв звесть доньку.

— **3 залїзничі.** Австро-угорско-росийський звязок залїзничий. — З днем 1. червня 1903 вїїшла в житє нова тарифа часть II з поправкою і часть III з поправкою і з додатком I до части III.

— **Дрібні вїсти.** Павліна Фалєндич, служниця в пасажи Миколяша, напіла ся в самоубійчїм намірі розтвору з головою сїрників. Причиною мала бути заведена любов з якимсь вояком. Дівчину, тяжко хору, відвезено до шпитала. — Почетне горожаньство б. намісникови гр. Пінїнському надали міські ради в Тернополі і Жабні. — Відєньского адвоката дафранданта д-ра Цінера спіймано в Кенстоуї в хвилі, коли він приїхав з Нового Йорку.

— **Помер** в Варшаві др. Ян Кавлович, автор студий історичних, фольклористичних, філософїчних і ин. Жив 67 літ.

